

ملاطمت یک زبانی علمی در دست ناخبر موسیقار ایرانی

دکتر برکشلی
استاد دانشگاه تهران

است که گام‌ها و تشکیل مایه‌ها و گوشه‌ها بر آن استوار است. مطالعه‌ای برچگونگی روش یافتن فواصل از راه احساس ملاطمت که بوسیله موسیقی‌شناسان مشرق تشریح شده‌است ما را مطمئن می‌سازد که این فواصل از دیرزمانی و شاید از دوره‌های باستانی ثابت و پایرجا مانده‌است و این یکی از نکات علمی است که مداومت تاریخی موسیقی ایران را از دوره‌های قدیم تا کنون تأیید میکند.

قضاوت غریبها که اصول موسیقی شرقی که فارابی و ابن سینا و پیروان آنها تشریح و تثبیت نموده‌اند از یونان گرفته شده‌است صحیح بنظر نمی‌رسد و دلائل و قرائنی موجود است که بعضی از اصول فوق از شرق به یونان رفته است. مثلاً گام فیثاغورث که بر پایه عدد ۳ استوار است و پایه گام ملدی غربی بشمار می‌رود از هزارها سال پیش در چین بشکل خاصی مورد استعمال بوده و مسلماً از قدیم در ایران وجود داشته و اقتباس از یونان نیست.

فارابی در شرح تنبور بغداد که گام آن را معرف موسیقی اعراب پیش از اسلام یعنی زمان جاهلیت می‌داند ابعادی از قبیل $\frac{28}{27}, \frac{27}{26}, \frac{26}{25}, \frac{25}{24}, \frac{24}{23}, \frac{23}{22}, \frac{22}{21}, \frac{21}{20}, \frac{20}{19}, \frac{19}{18}, \frac{18}{17}, \frac{17}{16}, \frac{16}{15}, \frac{15}{14}, \frac{14}{13}, \frac{13}{12}, \frac{12}{11}, \frac{11}{10}, \frac{10}{9}, \frac{9}{8}, \frac{8}{7}, \frac{7}{6}, \frac{6}{5}, \frac{5}{4}, \frac{4}{3}, \frac{3}{2}, \frac{2}{1}$ را نام می‌برد که به ابعاد گام فیثاغورث ارتباط ندارد و اگر گام فیثاغورث از یونان به ایران آمده باشد باید نخست در بغداد نفوذ کرده باشد.

نظائر این گونه مثلها را می‌توان آورد. مسلم است که مباحث علمی موسیقی فارابی و ابن سینا و صفی‌الدین به موسیقی علمی و احیال زمان خود تطبیق مینموده و این دانشمندان اسرار آنرا کشف و قوانین آنرا پی‌ریزی کرده‌اند.

روش این دانشمندان در بحث و تحقیق درباره موسیقی نشان می‌دهد که عقاید متقدمین یونانی قبل از خود یعنی پیروان مکاتب فیثاغورث، افلاطون و پللمیوس را پیروی ننموده و بخصوص در مورد جستجوی رابطه‌ای بین اوضاع و احوال آسمان و خواص روح و ابعاد موسیقی عقاید آنرا صحیح نپنداشته و فلسفه آنرا ست و مندرس شمرده‌اند.

مثلاً ابن سینا در تشریح این موضوع معتقد است که یونانیان صفات اصلی و کیفیات اتفاقی اشیاء را بجای هم گرفته‌اند و در شناختن حقایق راه صحیح نیبموده‌اند آنجا که در مقدمه شفا می‌گوید:

«همچنین از جستجوی رابطه‌ای بین اوضاع و احوال آسمان، خواص روح و ابعاد موسیقی خودداری می‌کنیم و گر نه روش کسانی را که از حقیقت علم آگاهی ندارند پیروی کرده باشیم، اینان وارث فلسفه‌ای مندرس و ست می‌باشند

تا قرن چهارم هجری مدارک نوشته‌ای که ما را بچگونگی گام و دستگاههای موسیقی ایرانی هدایت کند در دست نداریم آنچه از اشعار و دیوان‌های شاعران و آثار مورخین بر می‌آید تا اواخر ساسانیان در ایران دوره درخشانی از موسیقی پدیدار بوده‌است. شعرای ایران در وصف رزم و یزم و شکارگاهها پیوسته از گروههای نوازندگان و خوانندگان و انواع دستاها و سازهای گوناگون که نام آنها بر جای مانده‌است شعرها سروده‌اند. از قرن چهارم هجری نهضت علمی موسیقی در ایران دوباره از کندی آغاز شد. فارابی استاد ثانی کتابی عظیم به نام موسیقی الکبیر نوشت که نخستین و کاملترین کتاب صدانشناسی و موسیقی علمی در دنیا بشمار رفت. صداهای موسیقی فاصله‌ها و سازهای زمان خود را از قبیل نی، تنبور و عود و به ویژه تنبور خراسان تشریح و توصیف کرد که پایه و اساس مطالعات بعدی موسیقی‌شناسان قرار گرفت.

پس از او ابن سینا فیلسوف شهر در موسیقی کتاب نوشت سپس صفی‌الدین ارموی در قرن هفتم هجری، علی جرجانی و قطب‌الدین محمود شیرازی در قرن هشتم و عبدالقادر مراغه‌ای در قرن نهم و دیگران کتابهای نفیسی در موسیقی از خود بیادگار گذاشته‌اند و پیروان فارابی و ابن سینا بشمار می‌روند.

این دانشمندان مجهز به اندیشه‌های علمی تحلیلی و تعلیمی قوانین و قواعد سنن موسیقی زمان خود را بنحو شایسته‌ای تنظیم و تشریح نموده‌اند. سنی که آثار آن تا کنون در مشرق زمین پایرجا مانده و در تحول افکار علمی و توجه به فلسفه شرق موسیقی‌شناسان و موسیقی‌دانان بنام را بدنبال موضوعهای تحقیقی جدید و یافتن عوامل تازه در آهنگسازی بسوی خود کشانده‌است.

خصوصیات این سنت بدست یاری آثار نفیسی این دانشمندان و مطالعات جدید تحقیقی اکنون کم و بیش بر ما روشن است و ما میتوانیم مداومت تاریخی موسیقی خود را از قرن چهارم هجری تا کنون بخوبی درک کنیم.

اینک این سؤال در برابر ما مطرح است که چگونه اطمینان یابیم که موسیقی بعد از اسلام در ایران همان موسیقی دوره باستانی است و در تحول‌های مختلف آن انتطاعی دست نداده است؟ درست است که بسیاری از نامهای فعلی گوشه‌ها و دستگاههای موسیقی ایران را می‌توان در مقامها و دستاها زمان ساسانیان که به یازید نسبت داده‌اند، یافت ولی از چگونگی فواصل و درجات آنها هیچگونه نشانه‌ای در دست نیست. یکی از ارکان موسیقی نزد هر ملت احساس ملاطمت فواصل موسیقی

وصفات اصلی و کیفیات اتفاقی اشیاء را بجای هم گرفته‌اند و خلاصه‌کنندگان نیز از آنها تقلید کرده‌اند ولی اشخاصی که فلسفه حقیقی را فهمیده و مشخصات صحیح اشیاء را درک کرده‌اند اشتباهاتی را که در اثر تقلید رخ می‌دهد، تصحیح نموده و غلطی‌هایی را که زیبایی‌های اندیشه‌های کهنه را می‌پوشاند پاک کرده‌اند. اینان سزاوار تحسینند»

در عبارت فوق از این‌سینا مقصود از فلسفه مندرس و ست همانا فلسفه یونانیان مانند افلاطون و پللمیوس و غیره در تشخیص فواصل صداها از روی ارتباط با اوضاع آسمانی است و منظور از خلاصه‌کنندگان پیروان مکتب افلاطونی جدید است که هر دو دسته مورد انتقاد قرار گرفته‌اند و اشاره این‌سینا بآنان که فلسفه حقیقی را فهمیده و سزاوار تحسین‌اند، فارابی و پیروان اوست. عبارت فوق می‌رساند تا چه حد دانشمندان مشرق در تحقیق و تتبع استقلال رأی داشته و از تقلید قدمای یونانی خود دوری جسته‌اند.

فارابی در برخورد به مسائل علمی و تحقیق و نتیجه‌گیری در آن روش‌های آفاقی بکار می‌برد. وجدان علمی دارد و قضاوت شخصی را در مسائل علمی و هنری صحیح نمی‌داند و شهادت عموم یعنی آزمایش‌های مکرر را قائل است و این همان روش جدید تحقیق در علوم طبیعی است که به گالیله و بیکن که پانصد سال بعد از فارابی آمده‌اند نسبت داده‌اند و از دوره تجدد منشاء پیشرفت سریع علوم گردیده است.

فارابی استنتاج از مطالب و مسائل فنی را بر پایه آزمایش استوار می‌داند نه بر اوضاع و احوال آسمانی چنانکه یونانیان معتقد بودند و بویژه قضاوت عموم و آزمایش‌های مکرر را در روش تحقیق قائل است و این همان روش جدید تحقیق در علوم طبیعی است. حتی در کتاب موسیقی کبیر به پیش‌بینی و طرح اسبابی برای تجربه نتایج نظری اشاره می‌کند.

اینک بشریح یکی از پایه‌های علمی موسیقی ایران موضوع «ملایمت» که ساختمان گامها و روند مطبوع ملودی‌ها و تشکیل «انواع» و «اجناس» و دستگاهها بر آن استوار است می‌پردازیم: فارابی برای «فاصله آرمنی» کلمه «اصطحاب» و برای «فاصله ملودی» کلمه «موالفت» اصطلاح کرده است. در عبارت زیر از فارابی اصطلاحات فوق و همچنین «کونسانس» و «دیسونانس» که در زبان موسیقی بین‌المللی استعمال میشود بخوبی تعریف و تشریح شده است.

«... چون بیشتر دقیق شویم مشاهده می‌کنیم که بعضی صداها قابل اصطحابند و برخی قابل موالفت. مقصود از اصطحاب اجتماع دو یا چند صداست که با هم نواخته شوند و منظور از موالفت ترکیب صداها است بنحوی که پی‌درپی بگوش برسند. از انواع اصطحاب بعضی کامل و طبیعی‌اند و احساس آن برای گوش عادی و خوش‌آیند است و برخی غیر عادی و ناخوش‌آیند. همچنین اند انواع موالفت...»

«... کمال اصطحاب قابل مقایسه است بنوع اختلاط خوش‌آیند رنگ‌شراب و جام حاوی آن و با اختلاط درخشندگی العاس و رنگ طلای حامل آن دریک انگشتی و اختلاط متناسب رنگ فیروزه و عقیق دریک انگشتی. هنگامی که اصطحاب کامل باشد اجتماع را ملایم و در غیر این صورت غیر ملایم خوانند»

چنانکه از عبارت فوق مفهوم میشود کلمه اجتماع مقابل «آکورد» و کلمه ملایم برابر «کونسونان» و غیر ملایم بجای «دیسونان» استعمال شده‌است و ملایمت را می‌توان با اصطلاح امروز «کونسونانس» نامید.

محمود شیرازی تعریف ملایمت را اینگونه کرده است: «مراد از ملایمت آنست که سامع امتزاج دو نغمه را مستلذ شمرد و غیر ملایم بخلاف آن بود و به ازاء این دو معنی اتفاق و عدم اتفاق نیز اطلاق کنند و همچنین اتفاق را به قسم اتفاق اول، اتفاق ثانی و اتفاق به اشتباه تقسیم کنند»

از قدیم بین موسیقی‌شناسان و موسیقی‌دانان شرق و یونان بر سر درجات ملایمت اختلاف نظر بوده است.

خصوصیات مکتب یونان نزد یونانیان نسبت اعداد معرف فاصله چگونه آنرا تعیین میکند. روش تعیین ملایمت هم ریاضی و هم آسمانی است. در فلسفه آنان اعداد حکمفرمایی می‌کنند و عدد اصل هر حقیقتی بشمار میرود. بعبارت دیگر در کنه هر شیئی عددی نهفته است که قدرت آن در گردش ستارگان نمودار در وجود انسان و عملیات او حاکم و بویژه در ملایمت فواصل موسیقی دخالت دارد.

«موسیقی حقیقی آنست که از حرکات و اوضاع ستارگان نتیجه شود و فهم آن میر نیست مگر با مطالعه روابط صداهای آن با اوضاع آسمان و این روابط با نسبتهای عددی معرفی میشوند.» (از تئون اسمیرنی Theon de Smyrne)

«هر چه نسبت معرف فاصله ساده‌تر باشد ملایمت فاصله کاملتر است. دو صدای ملایم مخلوط مشابهی می‌سازد و دو صدای غیر ملایم به خلاف آنند. پس طبیعی‌است که ملایمات باید با نسبتهای مضربی (multiple بصورت K.n و به اصطلاح فارابی نسبت امثال) و سوپر پارسیل (Superpartiel بصورت $1 + \frac{1}{n}$ و با اصطلاح فارابی مثل و جزء) معرفی شوند» (از اقلیدس).

مکتب فیثاغورث - دستور فوق در همه مکاتب یونان رعایت نشده‌است. در مکتب فیثاغورث ملایمات کامل از چهار عدد متوالی ۱ : ۲ : ۳ : ۴ بدست می‌آید که آنها را «سن کاترتر» Saint quaternaire (چهارگانه مقدس) نامیده‌اند زیرا از یکطرف مجموع اعداد فوق ۱۰ میشود و شایستگی آن در عالم اعداد مسلم است و از طرف دیگر ریشه و پایه سایر اعداد بشمار میروند. یعنی هر عددی را میتوان از ترکیب اعداد فوق بدست آورد.

صفی‌الدین ابعادی را ملایم می‌داند که بصورت‌های
 $(\frac{m}{2} + \frac{1}{n})$ ، 2 ، $(\frac{3}{n} + \frac{1}{n})$ ، 3 ، $(\frac{2}{n} + \frac{1}{n})$ ، 2 ، $(1 + \frac{1}{n})$
 باشند و ابعادی را که بصورت $(1 + \frac{k}{n})$ ، $(2 + \frac{k}{n})$ ،
 $(2m + \frac{k}{n})$ و $(\frac{m}{2} + \frac{k}{n})$ که در آنها k بزرگتر از واحد
 است غیر ملایم میدانند مگر در بعضی موارد.
 ابعاد ملایم را به سه دسته بزرگ، متوسط و کوچک
 تقسیم میکند.

ابعاد ملایم بزرگ عبارتند از اکتاو مضاعف (۱: ۴)،
 اکتاو باضافه پنجم (۱: ۳)، اکتاو باضافه چهارم (۳: ۴)
 و اکتاو (۱: ۲).
 ابعاد ملایم متوسط عبارتند از پنجم (۲: ۳) و چهارم (۳: ۴).
 ابعاد کوچکتر از چهارم مانند (۴: ۵)، (۵: ۶)،
 (۶: ۷) و غیره ابعاد ملایم کوچک‌اند.
 ابعاد ملایم کوچک نیز بنوبه خود به سه دسته بزرگ،
 متوسط، کوچک تقسیم میشوند.

بزرگ آنها عبارتند از (۴: ۵)، (۵: ۶) و (۶: ۷).
 متوسط آنها عبارتند از (۷: ۸)، (۸: ۹) و (۹: ۱۰).
 کوچک آنها از (۱۱: ۱۰) آغاز میشود و خود به سه
 بزرگ، متوسط و کوچک تقسیم میگردند که بزرگ آنها از
 (۱۱: ۱۰) شروع و به (۱۶: ۱۵) ختم میشود، متوسط آنها
 ابعادی هستند که چون هریک را چهار برابر ساخته از فاصله
 چهارم کم کنیم باقی‌مانده از خود آن کوچکتر شود، و کوچک
 آنها فواصل کوچک‌تر را گویند که آنها را «فضلات» (جمع
 فضله) نامند نظیر کما.

صفی‌الدین پس از نقل عقاید این‌سینا در زمینه تقسیم‌بندی
 فواصل اظهار عقیده میکند که ترد استادان فن تنها سه بعد
 ملایم کوچک وجود دارد که بزرگتر از همه (۸: ۹) و متوسط
 آن (۱۳: ۱۴) و کوچک آن لیما (۲۴۳: ۲۵۶) است زیرا
 ابعاد تردیک بهم در گوش تأثیرشان یکسان است مثلاً (۷: ۸)
 و (۹: ۱۰) تأثیرشان مثل (۸: ۹) است. همچنین (۱۳: ۱۴)
 بجای ابعاد ملایم کوچک متوسط و لیما بجای همگی ابعاد
 ملایم کوچک کوچک بکار میروند. همین فکر است که صفی‌الدین
 را باصل اعتدال‌گام راهنمایی میکند.

از طرف دیگر صفی‌الدین نیز مانند این‌سینا ابعاد ملایم
 را بدو طبقه تقسیم میکند.
 ابعاد ملایم طبقه اول آهائی هستند که بین دو انتهای
 هریک نتوان صدائی یافت که با یکی از آن دو بعد اکتاو داشته
 باشد. بعبارت دیگر ابعاد ملایم کوچکتر از اکتاو را جزء طبقه
 اول میخوانند. از این طبقه‌اند ابعاد اکتاو، پنجم، چهارم
 و ابعاد مثل و جزء $(1 + \frac{1}{n})$.

ابعاد ملایم طبقه دوم آهائی هستند که یکی از دو انتهای
 هریک از آنها با یکی از دو انتهای یکی از ابعاد ملایم طبقه اول
 منطبق و انتهای دیگر نصف یا دو برابر انتهای دیگر آن بعد
 ملایم طبقه اول باشد. از این طبقه‌اند:

اکتاو باضافه پنجم (۱: ۱۳)، اکتاو باضافه چهارم
 (۳: ۸)، چهارم مضاعف (۹: ۱۶)، اکتاو مضاعف (۱: ۴)
 و ابعادی که بصورت $(\frac{1}{n} + 2)$ ، $(\frac{2}{n} + 2)$ ، $(\frac{n-1}{n} + 1)$
 و $(\frac{n-2}{n} + 1)$ باشند مانند اکتاو باضافه سوم (۲: ۵)، اکتاو
 باضافه چهارم (۳: ۸) و ششم بزرگ (۳: ۵) و ششم کوچک
 (۵: ۸) از بحث فوق نتایج زیر مستفاد میشود:

۱- یونانیان ابعاد موسیقی و نسبت‌های معرف آنها را
 با اوضاع و احوال آسمان و حرکات ستارگان مربوط میدانستند.
 ۲- ایرانیان عقاید آنان را در این زمینه مطرود شناخته
 و هیچگونه ارتباطی را بین ابعاد موسیقی و اوضاع آسمان
 نمی‌پذیرند.

۳- ملاک تشخیص ملایمت و درجات آن نزد یونانیان
 چگونگی اعداد معرف نسبت‌ها است و اصل بر اینست که هر چه
 نسبت ساده‌تر باشد میزان ملایمت بیشتر است.

۴- در مکتب ایران آزمایش و عمل و تشخیص گوش
 و شهادت عموم مورد نظر است و این نکته بسیار قابل توجه
 است. چه همین فلسفه در مورد تحقیق مسائل علمی راه را
 بسوی دوره تجدد و پیشرفت علوم و فنون باز کرده است و بجزرت
 میتوان ادعا نمود که ایرانیان در هموار ساختن این راه سهم
 بسزائی داشته‌اند در حالیکه مورخین علوم ابتکار این امر را
 به اروپائیان منحصر دانسته‌اند.

۵- ابعاد ملایم نزد یونانیان بصورت $1 + \frac{1}{n}$ است.
 نزد ایرانیان انواع دیگری کشف شده است از آن جمله‌اند نسبت‌های
 بصورت $1 + \frac{1}{n}$ مانند $\frac{3}{4}$ ششم بزرگ که در موسیقی ایران
 اهمیت بسزائی دارد و بکمک آن و ۳ فاصله $\frac{1}{4}$ ، $\frac{2}{4}$ و $\frac{3}{4}$
 میتوان از زاویه احساس ملایمت در گوش تمام درجات گام
 موسیقی ایران را بدست آورد.

۶- موضوع اعتدال‌گام که به‌باخ نسبت میدهند نخستین بار
 در مورد موسیقی شرق بنحو کاملتری بوسیله صفی‌الدین بر معنای
 درجه‌بندی تنبور خراسان اجرا گردیده است.

۷- نزد ایرانیان ابعادی در ساختمان انواع یکاررفته‌اند
 که طبیعی بوده و ملایمتشان از لحاظ گوش مسلم باشد و این
 وجه امتیاز موسیقی شرق از موسیقی غربی است و همین امر
 یکی از دلایل علمی مداومت تاریخی موسیقی ایرانی است
 و کوشش در مصنوعی ساختن آن از اصالت موسیقی ایران خواهد
 کاست.